

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑΝ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

— Τσίου. . . τσίου. . . τσίου. . .
 'Ακούονται φιλιὰ καὶ τραγουδάκια...
 ἔξ' μαύρα μαργαριταράκια λαμποκοποῦν...
 τρεῖς οὐρίτσες τόσες δὲ ζετροπύουν...
 λιγάκι ἀπὸ τῆ φωλίτσα. Καὶ ἀπὸ 'πάνω
 ἀπλόνει τὰ ζεστά φτεράκις τῆς ἡ
 μκιμά, ἡ κυρὰ Σπουργίταινα, μιὰ τόση-
 δὲ μικρὴ νοικοκυρούλα, ποῦ
 δὲν τὴν μέλει καθόλου γιὰ μό-
 δεσ καὶ στολίδια, ἀλλὰ γιὰ τὰ
 παιδάκια τῆς, τὰ μικρὰ τῆς
 σπουργιτάκια. . .

'Η οἰκογένεια αὐ-
 τῆ ἔχει τὸ σπιτάκι
 τῆς, — δηλαδὴ τῆ
 φωλιὰ τῆς, — ἐπάνω
 σὲ μιὰ
 λεύκα, στὴν
 πλατείαν τῆς
 'Ομονοίας.
 Κάτω στὸ
 δρόμο, πάνε
 κ' ἔρχονται

ἀμάξια, κάρρα, βιζαβί καὶ τραμ-
 βάγια. Καμμιά φορὰ μπερδεύονται
 οἱ τροχοὶ των, καὶ οἱ ἀμαξῆδες φωνά-
 ζουν σαν δαιμονισμένοι. Τρέχουν ποδή-
 λατα, καὶ πολλές φορές οἱ ποδηλάται
 πέφτουν μέσα στὰ χώματα ἢ τὲς λάσπες,
 οἱ σκύλοι γαυγίζουν, τὰ γαϊδούρια γκα-
 ρίζουν, — καὶ γίνεται μιὰ φασαρία κ'
 ἓνα κακὸ ἀπεριγραπτό!

Καὶ ὁμοῦ ἐπάνω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὀ-
 χλοδοή, τὰ πουλιὰ πάνε πολλές φορές
 καὶ κτίζουν τὲς φωλιές των στὰ κλα-
 διὰ ποῦ τα κουνᾷ ὁ
 ἄερας.
 Πῶς δὲν φοβοῦν-
 ται! . . . Μὰ, γιατί
 νὰ φοβηθοῦν; Τάχα
 καὶ ἡ γῆ δὲν κινεῖται
 εἰς τὸ ἀπειρον διάστημα;
 Δὲν γυρίζει σαν
 σδούρα; Καὶ ὁμοῦ,
 κτίζουν καὶ οἱ ἄνθρω-
 ποι σπίτια ἐπάνω στὴ
 γῆ, χωρὶς νὰ φοβη-
 θοῦν.

'Ανοίγαν τὰ μαῦρα
 μαργαριταράκια, —δη-
 λαδὴ τὰ ματάκια τῶν μικρῶν πουλιῶν,
 — ποῦ εἶνε γύρω γύρω σαν γαζωμένα με-
 κίτρινη κλωστή. 'Ανοίγαν καὶ τὰ στο-
 ματάκια με τὲς τριανταφυλλίες μυτού-
 λες, κ' ἔρωτεύσαν.

— Καλὲ μαϊμά, τί βουίζει ἔτσι;
 Καὶ ἡ κυρὰ Σπουργίταινα ἀπαντοῦσε
 φιλοσοφικώτατα:

— Βουίζει ἡ 'Αθήνα.
 — Καί, . . . εἶνε κακιά ἡ 'Αθήνα;
 — 'Οχι, πουλάκια μου. Κάνετε νὰ
 νι. . .

'Ὅπως ὅλα τὰ παιδα-
 κια, ἔτσι καὶ τὰ σπουρ-
 γιτάκια ἄκουαν κ'
 ἐπίστευαν ὅ,τι τοὺς
 ἔλεγε ἡ μαϊμά
 των. 'Ἐκλείναν
 λοιπὸν τὰ μα-
 τάκια των, κ'

«Ένας ἐργάτης σκεπάζει τὰ πουλάκια με τὸ κασκέτο του.»

« Κλαίει καὶ δάδρευται. »

ἔκαμναν νάνι' καὶ ὕστερα πάλιν ἐξυπνοῦ-
 σαν καὶ ἄρχιζαν νὰ φιλιοῦνται καὶ νὰ
 κελαδοῦν:

— Τσίου. . . τσίου. . . τσίου. . .

— Αἴ! 'Αδύουστῆ! νὰ μιὰ φωλιὰ
 με σπουργιτάκια, ποῦ γκρεμίσθηκε ἀπὸ
 τὸ δένδρο! . . .

Εἰς τὴν πλατείαν τῆς 'Ομονοίας, ἐκεῖ
 κάτω ποῦ ἦταν πρῶτα ἓνα πλαιῖο σπι-
 τι, εἶχαν μαζευθῆ μιὰ μέρα ἓνα σωρὸ ἐρ-
 γάται, με σκάλες, με σχοινιά, με πριό-
 νια καὶ σκεπάρινα.

'Ἐρχιζαν κάτω τὸ
 σπίτι, γιὰ νὰ κτίσουν
 ἓνα πολὺ ὑψηλὸ τρίπα-
 το ξενοδογεῖο.

— Καλὲ μαϊμά, εἶνε
 κακοὶ ἄνθρωποι αὐτοὶ;
 εἶχαν ἐρωτῆσι, πάλιν τὰ
 σπουργιτάκια.

— 'Οχι, πουλάκια
 μου, μὴ φοβάσθε! εἶχεν
 ἀπαντήσῃ ἡ μητέρα.

Καὶ ὁμοῦ ἦτο πολὺ
 φοβισμένη καὶ αὐτὴ!

— Αἴ! 'Αδύουστῆ!

νὰ μιὰ φωλίτσα!
 'Ἐξάρνα ἓνα σχοινὶ ἐτεντώθη στὸ κλα-
 δί, καί, καθὼς τὸ ἐτράβηξαν οἱ ἐργά-
 ται, νὰ! καὶ κουτροβαλλεῖ ἡ φωλί-
 τσα, καὶ πέφτει κάτω στὰ χώματα. Αἱ
 μύτιτσες ἐτοίριζαν, τὰ ματάκια ἦσαν
 μισοκλεισμένα ἀπὸ τὴν τρομάρα. 'Η
 δυστυχισμένη μαννούλα ἔλαμνε γύρες

πολὺ χαμηλά, κ' ἔλεγε ἀπὸ μέσα τῆς
 — 'Αχ! καὶ νὰ εἶχα χερία μεγάλα νὰ
 σηκώσω τὰ παιδάκια μου, πρὶν μού τα
 πάρουν αὐτοὶ οἱ γίγαντες με τὰ σκονι-
 σμένα γένεια!

'Αλλοίμονον! . . . 'Ενας ἐργάτης σκε-
 πάζει τὰ πουλάκια με τὸ κασκέτο του.
 Καὶ ὕστερα παίρνει αὐτὸς τὸ ἓνα, καὶ
 δίνει τὰ ἄλλα δύο εἰς δύο ἄλλους συν-
 τρέφους του.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἥλιος βασιλεύει αὐτὴν
 τὴν στιγμὴν, κατακόκκινος, ἐκεῖ κάτω,
 πέρα ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πειραιῶς, — ἡ ἐρ-
 γασία τελειώνει. . . Καὶ φεύγουν οἱ γί-
 γαντες με τὰ σκονισμένα γένεια.

Τί ἔμεινε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ εὐτυχισμένο
 σπιτικό;

Μιὰ φωλίτσα ἄδεια, κυλισμένη στὰ
 χώματα καὶ μιὰ σπουργίταινα ποῦ κλαίει
 καὶ δάδρευται, — ἀλλὰ ποῖος ν' ἀκούσῃ
 τὰ σιγανὰ κλάμματά τῆς μέσα στὴ φα-
 σαρία καὶ τῆ βοή τῆς 'Αθήνας;

'Αχ! τί πόνοι μεγάλοι ποῦ κρύβονται
 καμμιά φορὰ, μέσα στὲς μικρὲς καρδού-
 λες, ποῦ εἶνε τόσο μικροῦλες, σὺν μι-
 κρούλια φασουλάκια!

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΤΕΣ

(ΜΥΘΙΟΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια.)

'Ἐπεσκέσθησαν οὕτω καὶ τὸν ἄλλον
 λιμένα τῆς 'Αντιγόας, ὅστις ὀνομάζεται
 'Αγγλικὸς Λιμὴν καὶ κεῖται ἐπὶ τῆς με-
 σημέρινης ἀκτῆς τῆς νήσου, ἦτο δὲ
 ἄλλοτε ὠχρωμένους καὶ ἐρωδιασμένους με
 στρατώνας καὶ ὀπλοστάσια.

Γρήγορα ἐπέρασαν αἱ τέσσαρες ἡμέ-
 ραι με τοὺς περιπάτους, τὰς ἐκδρομὰς
 καὶ τὰ γεύματα. 'Απὸ τὸ πρῶτ' ἐξεκι-
 νοῦσαν οἱ νεαροὶ μας περιηγηταί, χωρὶς
 νὰ τοὺς μέλη καὶ πολὺ διὰ τὴν ζέστην.
 Τὸ βράδυ ἀνεπαύοντο εἰς τοὺς θαλαμί-
 σκους των, μέσα εἰς τὸ πλοῖον, καὶ μό-
 νος ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς ἔμεινε ἔξω
 με τοὺς γονεῖς του. 'Αλλως τε ὁ Τωνῆς
 Ρενῶ διεκίηρτεν ὅτι ὁ Οὐμβέρτος δὲν
 ἐπίστρεφε μαζί των εἰς τὸ πλοῖον, διότι
 «κάποιος λόγος» ὑπῆρχε, με ἄλλους λό-
 γους, τὸ συνοικεσίον του με μίαν νεα-
 ρὰν ἀποικογενῆ ἀπὸ τὴν Βαρβάδος, καὶ
 ὅτι οἱ ἄρραθῶνες ἐπρόκειτο νὰ γίνουιν πρὸ
 τῆς ἀναχωρήσεώς των διὰ τὴν Εὐρώπην.

'Ἐγελοῦσαν δὲ με αὐτὰ τὰ φαντασι-
 οκοπήματα, τὰ ὅποια ὁ σοβρὸς κ.
 Πάττερσαν ἐπαίρνε πάντοτε ὑπὸ σπου-
 δαίαν ἐποψίν.

Τὴν παραμονὴν τοῦ ἀπόπλου πάλιν
 ἐδόθη ἀφορμὴ εἰς τὸν Χάρρη Μάρκελ
 ν' ἀνησυχῆσῃ πολὺ.

Τὸ ἀπόγευμα, ἐπλησίασεν εἰς τὸ
 πλοῖόν του μιὰ λέμβος, ἡ ὁποία εἶχεν

ἐκκινήσῃ ἀπὸ ἓν ἀγγλικὸν βρίκιον. Τὸ
 βρίκιον τοῦτο ὀνομάζετο «Σημάκια» καὶ
 ἤρχετο ἀπὸ τὴν Λίβερπουλ. 'Ενας ναύ-
 της του ἀνέβη εἰς τὸ κατὰστρωμα τοῦ
 «Γοργῶ» καὶ ἐζήτησε νὰ ὀμιλήσῃ με
 τὸν κυβερνήτην.

'Ὁ Χάρρης Μάρκελ τὸν ἐκύτταξεν
 ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ θαλα-
 μίσκου του. Τὸν ἤκουσε μάλιστα νὰ ὀ-
 μιλή, καὶ ἀπέφυγε νὰ προυνσιασθῆ.
 'Αλλως τε δὲν τὸν ἐγνώριζεν ἦτο ὁμοῦ
 πιθανὸν νὰ εἶχε ταξιδεῦσῃ αὐτὸς ὁ
 ναύτης ἄλλοτε με τὸν πλοίαρχον Πάξ-
 των, καὶ νὰ ἤθελε νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ . . .

Τὸν ὑπεδέχθη ὁ Κόρτης, μόνις ἐπά-
 τησε τὸ πόδι του εἰς τὸ κατὰστρωμα.

— Θέλετε νὰ μιλήσετε τοῦ πλοίαρ-
 χου Πάξτων; τὸν ἠρώτησε.

— Μάλιστα, σύντροφε, ἀπήνητησεν
 ὁ ναύτης. Αὐτὸς δὲν κυβερνᾷ τὸν «Γορ-
 γόν»;

— Τὸν γνωρίζετε;

— 'Οχι. . . Μὰ ἔχω ἓνα φίλον, ποῦ
 ἀνήκει, χωρὶς ἄλλο, στὸ πλήρωμα τοῦ
 καραβιοῦ. . .

— 'Α! καὶ λέγεται ὁ φίλος σας;

— Φόρστερ. . . Τζῶν Φόρστερ.

'Ὁ Χάρρης Μάρκελ, ἀφοῦ ἤκουσεν
 αὐτὰ τὰ λόγια, ἔκρινε καλὸν νὰ ἐξέλθῃ,
 ἐντελῶς καθησυχασμένος.

— Εἶμαι ὁ πλοίαρχος Πάξτων, εἶπε.

— Πλοίαρχε. . . εἶπεν ὁ ναύτης.
 καὶ ἔφερε τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν σκου-
 φὸν του διὰ νὰ χαιρετίσῃ.

— Τί θέλετε; . . .

— Νὰ σφιχῶ τὸ χερί ἐνός φίλου μου.

— Ὁ ὅποιος λέγεται; . . .

— Τζῶν Φόρστερ.

'Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐσκέρθη πρὸς
 στιγμὴν ν' ἀπαντήσῃ ὅτι ὁ Τζῶν Φόρ-
 στερ εἶχε πνιγῆ εἰς τὸν ὄρμον τῆς Κόρκ.
 'Ἐθυμῆθη ὁμοῦ ὅτι εἶχε δώσῃ τὸ ὄ-
 νομα τοῦ Μπόμπ εἰς τὸν δυστυχῆ
 ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου τὸ πτώμα εἶχεν ἐκ-
 θρασθῆ εἰς τὴν ἀκτὴν. 'Αν ἤκουαν οἱ
 ἐπιβάται ὅτι δύο ναῦται ἐγάθησαν πρὸ
 τοῦ ἀπόπλου, χωρὶς ἄλλο κατὶ θά ὑπω-
 ψιάζοντο.

Δι' αὐτὸ ὁ Χάρρης Μάρκελ ἀπήν-
 τησεν:

— Ὁ Τζῶν Φόρστερ δὲν εἶνε στὸ
 καράβι. . .

— Δὲν εἶνε; ἐπανελάβε με ἀπορίκν
 ὁ ναύτης. Καὶ ὁμοῦ ἐγὼ ἔλεγα ὅτι θά
 τον εὔρισκα ἐδῶ.

— Δὲν εἶνε, σᾶς λέγω, ἢ μᾶλλον
 δὲν εἶνε πλέον. . .

— Μήπως του συνέβῃ κανένα δυσ-
 τύχημα;

— Ἦτον ἄρρωστος, ὅταν ἐφύγαμεν
 ἀπὸ τὴν 'Αγγλίαν, καὶ ἠναγκάσθη νὰ
 ξεμπαρκάρῃ. . .

'Ὁ Κόρτης πάλιν ἐθλόμασε τὴν ἐ-
 τοιμότητα τοῦ πνεύματος τοῦ ἀρχιπει-
 ρατοῦ. 'Αν ὁμοῦ ὁ ναύτης τῆς «Ση-

μαίκα» ἐγνώριζε τὸν πλοίαρχον Πάξτων,
 τὰ πράγματα βεβαίως θά ἐπήγαίνην ἄ-
 σχημα διὰ τὸν Χάρρη Μάρκελ καὶ
 τοὺς συντρέφους του.

— Εὐχαριστῶ, πλοίαρχε! εἶπε τότε
 ὁ ναύτης καὶ κατέβῃ εἰς τὴν βάρκαν,
 πολὺ λυπημένος, διότι δὲν κατώρθωτε
 νὰ εὔρη τὸν φίλον του.

Καὶ ὅταν ἀπεμακρύνθη:

— Μὰ αὐτὸ τὸ πνιγνίδι ποῦ παίζο-
 μεν εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον! ἀνέκραξεν ὁ
 Κόρτης.

— 'Ισως. . . ἀξίζει ὁμοῦ τὸν κόπον.

— 'Αδιάφορον! Τί νὰ σου πῶ, Χάρ-
 ρη. . . δὲν βλέπω τὴν ὄραν πότε νὰ

ξαναβγοῦμε στὸν
 ὠκεανό! 'Ἐκεῖ
 τοῦλάχιστον δὲν
 θάρχωνται νὰ μας
 τρομάξουν οἱ ἀδι-
 ἀκριτοι. . .

— Κι' αὐτὸ θά
 γίνῃ με τὴν ὄρα
 του, Κόρτη. Ἀῦ-
 ριον μάλιστα, ὁ
 «Γοργός» κάνει
 πανιά. . .

— Γιὰ ποῦ;

— Γιὰ τὴν Γου-
 αδελοῦπα. . . Αὐ-
 τή, ἐπὶ τέλους,
 εἶνε γαλλικὴ ἀ-
 ποικία καὶ ὄχι τό-
 σον ἐπικίνδυνος
 ὅσον αἱ ἀγγλικαὶ
 ἀποικίαι. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΓΟΥΑΔΕΛΟΥΠΑ

'Η ἀπόστασις,
 ἡ ὁποία χωρίζει
 τὴν 'Αντιγόαν ἀπὸ
 τὴν Γουαδελοῦ-
 παν, ἢ μᾶλλον τὸ
 σύμπλεγμα τῶν
 νήσων, τὸ ὅποιον
 περιλαμβάνεται
 ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν
 ταύτην, δὲν εἶνε
 παρὰ μόνον 100
 ἕως 120 μίλια,
 —ἀπόστασις εἰκο-
 στεσσάρων τὸ πο-
 λὺ ὄρων διὰ τὸν «Γοργόν», ἂν ὁ ἀνε-
 μος ἦτο εὐνοϊκός.

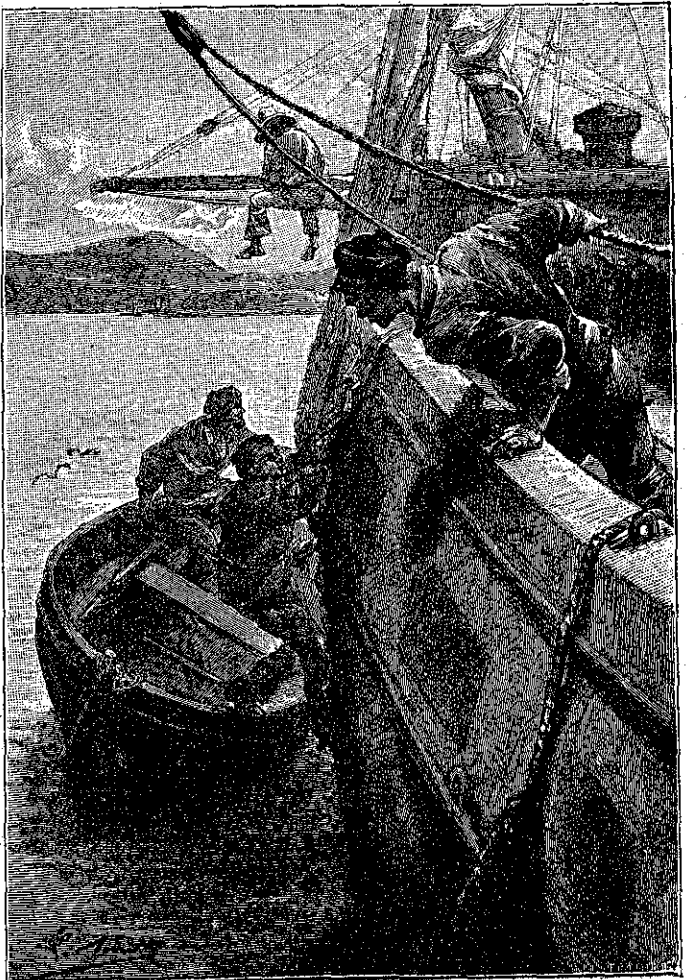
Δὲν ἦτο ὁμοῦ. 'Η νηνεμία, ἢ μᾶλ-
 λον ἡ ἀδυναμία τοῦ ἀνέμου, ἐπεδρά-
 ζοναν τὸν ὄρμον τοῦ πλοίου, ἂν καὶ ὀ-
 λα τὰ πνιγὰ του ἦσαν ἀνοικτά. Καὶ τὸ
 κῦμα ἀκόμη ἦτο ἐναντίον, — κῦμα
 βραχὺ καὶ ὀρμητικόν, παρ' ὄλην τὴν ἀ-
 νεπαρκείαν τοῦ ἀνέμου, διότι ἔρχεται
 ἀπὸ τὸν ἀνοικτὸν ὠκεανὸν καὶ δισπα-
 ται ὑπὸ ἀντιθέτων ρευμάτων.

Προέκυψεν ἐκ τούτου, ὅτι ὁ κ. Πάτ-

τερσων συνέλαβε καὶ διετύπως ἀμρι-
 βολίας τινὰς περὶ τῆς ἀποτελεσματικό-
 τητος τῶν κουκουσιῶν τοῦ κεραιοῦ, ὡς
 μέσων προληπτικῶν κατὰ τῆς ναυτικῆς.

'Η Γουαδελοῦπα ἀποτελεῖται ἀπὸ
 δύο μεγάλας νήσους: τὴν Χαμηλὴν
 Γῆν πρὸς δυσμὰς, καὶ τὴν Μεγάλην
 Γῆν πρὸς ἀνατολάς. 'Η ὀλικὴ ἐπιφά-
 νεια ἀμφοτέρων συμποσοῦται εἰς 1603
 τετραγωνικά χιλιόμετρα καὶ ὁ πληθυ-
 σμὸς των εἰς 136,000 κατοίκων.

'Ὁ «Γοργός» ἔμεινε δύο σχεδὸν ἡμε-
 ρονύκτια εἰς τὸ πέλαγος, καὶ μόλις τὴν
 πρῶταν τῆς 18 Αὐγούστου ἐνεφανίσθη
 εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὄρμου, ὅπου ἐκβάλ-

«Ένας ναύτης ἀνέβῃ. . .» (Σελ. 229, στήλ. α'.)

λαὶ ὁ μεταξὺ τῶν δύο νήσων σχηματι-
 ζόμενος στενὸς περὶθλός. Εἰς τὸν μυχὸν
 τοῦ ὄρμου τούτου, τὸν ὅποιον προσα-
 τεύει συστάς μικρῶν νησιῶν, κεῖται ἡ
 πόλις Ποκντ-ἂ-Πίτρ.

Πέντε μόνον ἔτη εἶχαν περάσῃ, ἀφ'
 ὅτου ἡ οἰκογένεια τοῦ Λουδοβίκου Κλω-
 διῶ εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὰς 'Αντίλ-
 λας διὰ τὴν Νάντην τῆς Γαλλίας, ἐ-
 ξαιρέσει ἐνός πρὸς μητρὸς θεῖου του, ὁ
 ὅποιος εἶχε μείνῃ εἰς τὴν εἰρημένην
 πόλιν. Δι' αὐτὸ ὁ νεαρὸς Λουδοβίκος

